

Nehéz ez a popszakma

Nagyon nagy öröm számomra, hogy idén én lehetek az egyik zsűri a szemlén, és egyben félelemmel is tölt el, mert az egyik legnagyobb színházi eseménynek tartom itt, a Vajdaságban. Amióta kijöttem az egyetemről, egyre többször van lehetőségem részt venni szavalóversenyeken elbírálóként, így az általános- és középiskolás fiatal



szavalók nagy részét elég jól ismerem, és a fejlődésüket is tudom követni. Viszont a Vajdaság-szerte működő amatőr csoportok munkáját már nem volt alkalmam látni. Tehát ezért a nagy öröm. Mindig arra vágytam, hogy megnézhessem az összes előadást, ami a programban benne van, mert jó tudni, hogyan dolgoznak mások. Kivel dolgozik szakember, kik működnek teljesen önállóan, honnan szerzik a motivációt, ki indítja el ezeket az embereket, honnan ered a szeretetük a színjátszás felé. Még mindig fiatalnak gondolom magam ☺, és ezért megtisztelő számomra, hogy belém, és a látásmódomba fektették a szervezők a bizalmukat.

Őszintén szólva, én nem szeretem a negatív kritikákat, de színészként

valahogy fel kell dolgoznom, és jól kell őket elraknom magamban. Átrágom, néha nagyon sokáig leakadok rajtuk, legtöbbször túlságosan is a szívemre veszem őket, de végül tüske nélkül próbálom elraktározni egytől egyig, ha sikerül. Mert nem vagyunk egyformák, nem tetszik mindenkinek ugyanaz, és hinnem kell abban, amit csinálók, meg magamban is, mert ha magamban nem hiszek, akkor mások sem fognak bennem. De a pozitív kritikával sem tudok mit kezdeni, mert azt sem tudom normálisan fogadni. Mikor megdicsérek, egyszerre keveredik bennem a feszélyezettség és a büszkeség érzése. Ennek az ellentétnek a keveredésétől sokáig csak zavartan mosolyogtam, és minél előbb el akartam terelni a szót magamról. Még ma is így érzek ilyen helyzetekben, csak már a mosolyom mögé a zavarodottság helyett boldogságot, és hálát igyekszem tenni, mert meg kell becsülnie az embernek magát. Egyensúlyban kell tartani magunkat. A kettő között van az igazság. Gyakran ott csúszunk el, hogy nagyon elhúzzunk a pozitív vagy a negatív oldal felé, így vagy önbizalomhiányossá, vagy éppen üres magamutatókká válunk. Nehéz ez a popszakma. ☺

Tavaly a Középiskolások Művészeti Vetélkedőjén zsűrizni, és idén itt lenni, hasonló érzéseket kelt bennem. Rá kellett jönnöm, hogy nagyon gyorsan múlik az idő. Nemrég még én monologizáltam a becsei színpadon középiskolásként, és pár éve a csapataimmal én is részt vettem a Szemlén. Fontosak voltak számomra ezek a versenyek, mert a gyerekeknek is azok voltak. Igyekeztem rendezőként száz százalékot beletenni a fiatalokkal való munkába, mert a Középiskolások Szín- és Filmművészeti Vetélkedőjén kívül ez a másik hely és alkalom, amikor ők megmérettethetik magukat, és visszajelzéseket kaphatnak. Tudom, mert emlékszem, hogy középiskolás versenyzőként én is ezeket a lehetőségeket vártam.

Veszélyes dolog a zsűrizés. Nagyon okosan, jól átgondoltan kell megfogalmazni a kritikát, és jó módot kell találni a közlésére. Akár jó, akár rossz. De abban

Hogy mit várok magamtól a verseny alatt? Olyan zsűritag próbálok lenni, aki nem gázol lelkekbe, nem köt bele lényegtelen, nem fontosnak tűnő dolgokba, aki minden előadáshoz pozitívan, de nem elfogultan áll hozzá, aki fel tudja hívni a figyelmet az apróságokra, aki tud motiválni, akinek esetleg egy-egy mondata megmarad valakinek a gondolataiban, aki hajlandó kompromisszumokat kötni, akit meg lehet győzni, ha nem jól látott valamit, vagy be tudja ismerni, hogy a látott előadás intelligenciafoka magasabb, mint az övé. Szóval tökéletes zsűri próbálok lenni. ☺ Ez félig vicc. Na, de olyan zsűri szeretnék lenni, hogy ha a túloldalon ülnék versenyzőként, akkor a felsoroltak közül legalább egy tulajdonságot meglássak magamban.

Lőrinc Tímea

Ünnep

Átlapozva a Találkozó idei műsorfüzetét, ezúttal is, ki tudja már hányadszor, azt tapasztalom, és írom itt jó érzéssel, hogy a hivatásos színházi szakemberek önzetlen segítsége most sem maradt el. Őriznünk kell ezt a nemes, szép hagyományt, a hivatásos és nem hivatásos színjátszás közötti szoros kapcsolatot!

Ugyancsak a műsorfüzetben olvasom, hogy a bánási kis településnek a színjátszói, pontosabban a tóbai Petőfi Sándor színjátszócsoporthoz, a Találkozóra bejelentett előadásukat rendezőjüknek, a döbbenetes váratlansággal elhunyt Tóth János emlékének szentelik. Egy igazi, emberi gesztus!

Ezúttal is szeretnék szólni, néhány mondatot megfogalmazni a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozásának ünnepi jellegéről. Ugyanis, amikor színjátszó mozgalmunk rangos találkozásáról, a Magyar Nemzeti Tanács országos jelentőségű kiemelt rendezvényéről írok vagy beszélek, hangsúlyozva annak ünnepi jellegét, még mindig vannak, akik rámkérdeznek, hogy mondjam már meg, hogy hol itt az ünnep?! Szerintük, ugyanis, a színjátszó társulatok jönnek, bemutatják előadásaikat, a közönség az előadások végén megtapsolja a fellépőket, és ez minden. Ha ez így van, mondogatják, akkor hol van itt az a hangoztatott ünnep?!

S én, ezúttal is, újból és újból, mélységes meggyőződéssel hangoztatom a Találkozó ünnepi jellegét, üzenetét, amelyet 100 évvel ezelőtt, a délvidéki magyar színjátszók fogalmaztak meg.

Az 1919-es esztendő húsvétjának másnapján, a feltámadás ünnepén, a Kárpát-medencei, így a délvidéki magyarság tragédiájának, a trianoni békediktátum döbbenetének első húsvétján, annak is a másnapján, a szabadkai Népkör zsúfolásig megtelt színháztermében egy vidám kabaréestremébe került sor egy lelkes, fiatalokból álló kis csoport előadásában. Azt, hogy abban a fájdalmas, letaglózó lelkiállapotban, kegyetlen kilátástalanságban kabaréműsort rendeztek a fiatalok, senki sem róta fel nekik. Ellenkezőleg: könnyes szemmel, szünni nem akaró tapssal köszöntötte őket. Köszöntötte, mert azok a fiatalok, ott, fent a színpadon, bátran, büszkén,

anyanyelvükön, magyarul szólaltak meg, tolmácsolták a szöveget. A száműzött magyar nyelv ragyogott fel.

Ezer év óta él itt a Kárpát-medencében ez a nyelv nagy, erős nyelvcsaládok gyűréjében. Azonban kikapasztani ezt az éltető forrást, amely ezt a nyelvet táplálta és táplálja ma is, soha senkinek nem sikerült. S ez a mi csodálatos nyelvünk megtartó, éltető erejével akkor, 100 évvel ezelőtt, 1919 húsvétján ünnepé avatta, méghozzá a feltámadás ünnepén a fiatalok előadását.

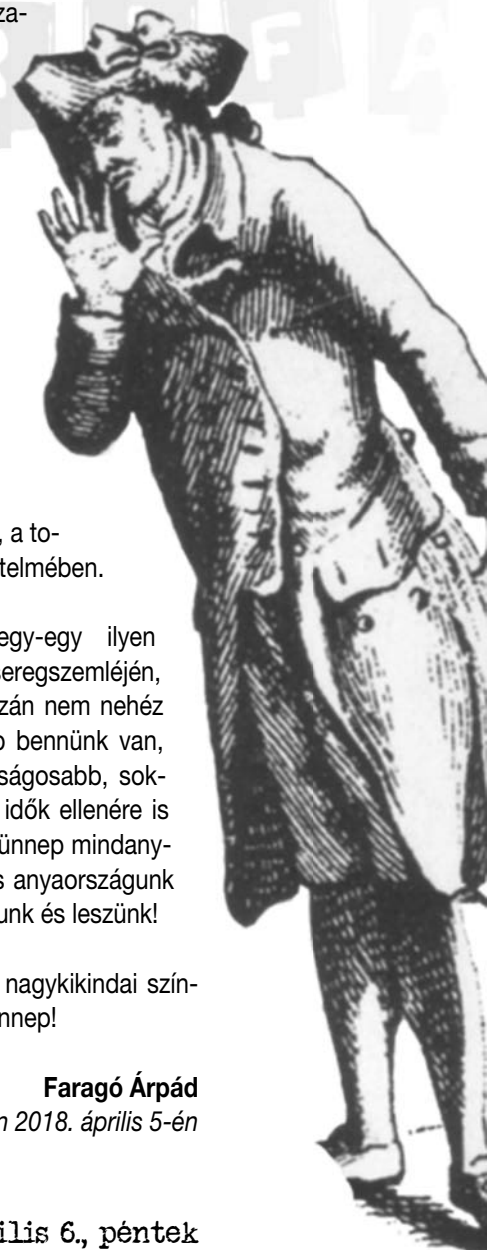
S ez az ünnep azután bejárta a Délvidéket. Bejárta, és lehet, hogy hihetetlenül hangzik, de egymás után gomba módra szaporodni kezdtek a különböző magyar szervezetek, egyesületek művelődési egyesületek, olvasó- és gazdakörök, tűzoltótestületek, legényegyletek, katolikus és református ifjúsági szervezetek. A Délvidéken a 30-as években több, mint 120 egyesület, szervezet színjátszóinak előadásait, fellépéseit avatta bensőséges, igaz ünnepé a nyelv, anyanyelvünk. S ez az ünnep egyúttal a szülőföldön való megmaradást, a továbbélést jelentette a szó igaz értelmében.

Arra a kérdésre, hogy egy-egy ilyen Találkozón, színjátszóink nagy seregszemléjén, hol az az emlegetett ünnep, igazán nem nehéz válaszolni. Ugyanis az az ünnep bennünk van, a lelkünk legmélyén. S a legválságosabb, sokszor létünket is megkérdőjelező idők ellenére is ez az ünnep, ez a bennünk lévő ünnep mindannyiunk számára, akik itt élünk és anyaországunk számára is azt üzeni, hogy: vagyunk és leszünk!

Hiszem, hogy április 5-én, a nagyikindai színházterembe is beköltözik ez az ünnep!

Faragó Árpád

Elhangzott Nagyikindán 2018. április 5-én



„Kikindán értettem meg, mi is az az amatőrizmus, s azóta is igyekszem amatőr lenni”

A XXIII. VMASZT megnyitójáról

(Kovács Frigyes)

A 23. Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója elkezdődött. A tapasztalt fesztiválozók már érkezéskor cinkosan mosolyogtak össze, az újak pedig – mint például én is – csak ámultak ezen az összhangon, a „mi valomit tudunk” pillantásokon, a lelkesedésen, avagy **Kovács Frigyes** szavaival élve lelkesültségen, amit már az első tíz percben érzékelünk. Ünnepelni jöttünk össze – ez a fogalom többször is elhangzott a megnyitón –, s ezt az ünnepi hangulatot nem csak a csinos ruhák, a piros rúzsok, az öltönyök és lakkcipők éreztették velünk. Ott volt az ünnep szele a levegőben, a vendégfogadó pálinka illatában, a színházat fűtő kis kályha ropogásában, a reflektorok és az este fellépő színészek arcának izzásában is.



Kikindán komoly múltja van az amatőr színjátszásnak, amit egy kiállítással koronáztak meg, melyen az elmúlt hetven évben készült előadások fotói, plakátjai voltak megtekinthetők. A kiállítás anyagát a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet digitalizálta, s **Pál Anikó** rendezte kiállítását. **Koncz Tibor** esperes-plébános úr áldását **Komarek Magdolna**, az egyesület nyugalmazott szervezőtitkárának üdvözlőbeszéde követte, aki egy alkalomhoz illő idézettel nyitotta beszédét: „A színház olyan intézmény, amely évszázadok óta haldoklik, de mégis él. Színes, kitaró emberekre van szükség, hogy fennmaradjon.” Ez pedig leginkább az amatőrökre érvényes – tette hozzá. „Hiszen az amatőröknek óriási áldozatra van szükségük, ha igazi kultúrát akarnak ápolni. Időt, energiát nem sajnálva teszik ezt. A kikindai József Attila színtársulat volt, van és lesz, mert muszáj, hogy legyen” – mondta. S milyen szép gondolat is ez. Magába foglalja az amatőrizmus velejét. Azt, hogy akár hideg van, akár meleg, csinálják, mert csinálni akarják. Tette ezt **Lepár Ferenc** is, aki évekig volt az egyesület munkatársa, és rendezte a társulat előadásait. Ő sajnos nem tudott jelen lenni a megnyitón, így üdvözlő szavait **Raffai Telecski Ágnes** tolmácsolta, amit teljes egészében olvashatunk is a Súgóban. Őt követte

Kovács Frigyes színművész, rendező, az Újvidéki Művészeti Akadémia tanára, a kiállítás megnyitójának mondhatni sztárvendége, aki három személyes történetet osztott meg velünk. Történeteket, melyek őt magát Nagykikindához kötik.



„1983-ban Szokolai Zsuzsa az akkori szervezőtitkár meghívott rendezni. Gyurkó László Don Quijote c. előadását készítettük. Fényképek alapján válogattuk a színészeket, az egyiket egy kétméteres hústorony, azaz Kicsi volt látható. Amikor a szöveget kezdtük olvasni, már láttuk, hogy baj lesz, mert az olvasás nem ment a legjobban, amire Zsuzsa azt mondta, a férje lehet jó lenne, de kicsi, és nem nagyon tud magyarul. Lássuk hát. S megjött a kíváncsi tekintetű **Pócik József**, aki szerbül elmondott egy viccet. Olvasni kezdtük a szöveget, elkezdtem instruálni, amit ő fantasztikusan fogadott, két hét múlva ő volt a jobbkezem, a zenei munkatárs és minden más, a következő évben pedig a Száll a kakukk fészkére című előadásban játszotta a főszerepet, amiről **Bartuc Gabriella** kritikus azt írta, hogy Pócik József McMurphy szerepében lendületes színpadi mozgással, szép beszéddel, szinte teljes színészi fegyverzetrel játszik. A szemem előtt történt meg a csoda. Egy ember, aki soha nem foglalkozott színjátszással, hirtelen a csúcsát jelentette a vajdasági magyar színjátszásnak. Sajnáltam is, hogy nem lett színész, aztán arra gondoltam, hogy mennyivel többet kapott az amatőr színjátszás általa, s mennyivel boldogabb ember lehetett így, mint szürke hivatalosként. Pócik Jóska, **Lepár Feri**, s a megboldogult **Tóth Jancsi** akkorát alakítottak, hogy ledarálták vele a színpadot. A másik történet, amit már sokszor meséltem, s az akadémián is megosztom a diákokkal, egy olyan sztori, amit életem végéig mesélni fogok. Talán

azért, hogy vezekeljek, s mert ez volt szakmai életem egyik legfontosabb felismerése. Én úgy fogok hozzá a munkához, hogy meg akarom váltani vele a világot. Azt is tudjuk mi, színházcsinálók, hogy a próbák hevéletében elhangzanak olyan dolgok, amit az ember nem mond a másíknak az utcán. Lepár és Tóth Jancsi este tíz után jöttek próbára. Három műszakban dolgoztak, s nyolc órás fizikai munka után jöttek ide próbálni az Egységbe. Mindig fáradtak voltak, de ezt soha nem mutatták. Egyik világ-megváltó pillanatomban kiabálni kezdtem, közben egy kulcscsomót csörgettem a zsebemben, amit a nagy hévben a színpad felé vágtam, és eltaláltam vele Ferit. Ő lehajolt, felvette, és odahozta nekem. Én leültem a nézőtér közepére, »Menjünk tovább a próbával...« – csak ennyit mondtam, és ott bögttem a nézőtér kellős közepén. Most is összeszorul a torkom, amikor erre gondolok. Akkor értettem meg mi is az amatőrizmus: végtelen alázat, tisztesség, odaadás. Sok évig voltam amatőr, de itt, Nagykikindán értettem, tapasztaltam meg igazán ezt, s azóta tanítom is, mert attól a fogalomtól, hogy profi színész, borsózik a hátam. Akármennyire is falsul hangzik, de én Nagykikindának köszönhetem, hogy ma hivatásos színházakban is rendezek, itt teljesedtem ki alkotóvá.”



A torkok köszörülése, és a szemek sarkából letörölt könnyek után mindenki bevonult Thália szentélyébe, ahol először **Tápai Róbert** az Egység Művelődési Egyesület elnöke köszöntötte a házigazdák nevében a jelenlevőket. „Tanúi lehetünk a csodának, ahogy létrehozzuk azt a valóságot, amiről csak álmodhatunk a szűürke hétköznapokban, pedig birtokában vagyunk annak az erőnek, amely megalkotja azt a valóságot, amely az álmainkban létezik talán csak, pedig az nem csak álom, hisz a bizonyíték a szemünk előtt eleveedik meg ezen a szent helyen, ezeken az életet jelentő deszkákon. Életre váltjuk álmainkat, azt a világot, amely álom, de talán mégis valóság. Higyjük azt, hogy valóság, mert jobb lenne az egész világ, ha így lenne.”

Talpai Sándor Nagykikinda segédpolgármestere köszöntőbeszédében a múltba kanyarodott, szülőfalujába, Kisoroszra, hisz ott született meg a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozójának ötlete, **Berta Ferenc** rendezőnek köszönhetően. „Nem könnyű amatőr színjátszónak lenni, hisz ők nappal a szántóföldeken, vagy a gyárakban dolgoznak, este

pedig próbákra járnak. Teszik ezt anyagi haszon nélkül, a magyar kultúra megőrzése érdekében, szívvel-lélekkel. Dicséretet érdemelnek színjátszóink, hisz még a csupán néhány száz embert számláló településnek is van színjátszócsoportja, ami bizonyítja, hogy a színjátszás művészetét nagy becsben tartja a vajdasági magyar ember. Ünneppé lesz ez a néhány nap mindenkinek, aki ide ellátogat.”

Sutus Áron, a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség elnöke **Faragó Árpád** üzenetét olvasta fel, amit szintén olvashatnak a Súgóban, majd **Dr. Babity János** főkonzul úr szavait tolmácsolta. „2017-ben, Arany János születésének 200. évfordulóján közösen tettük fel a kérdést, hogy mit mond Arany

János ma a vajdasági magyaroknak, mily módon tisztelegtünk emléke előtt. A válaszhoz a 2017 júniusában Szabadkán, a Jadran színpadon nagy közös játékban jutottunk közelebb. Négy színtársulat mutatta be, hogyan látja Arany Jánost itt és most. 2018 Mátyás király éve. Az igazságosé, az erős kezű uralkodóé. a királyé, aki korának vitathatatlanul egyik legfontosabb uralkodója, a kultúra pártolója, a déli végek védelmezője volt. Idén tehát arra keressük a választ: ki Mátyás király számunkra most?

Mi az öröksége? A tréfás mesék, mondák? Fekete serege, az igazságos és irgalmas keresztény király, török invázió elleni végvárt megerősítő uralkodó? Hagyományt teremtve második alkalommal Magyarország Szabadkai Főkonzulátusa ismét közös játékokra hívja a színjátszókat, hogy választ ismét együtt találjunk. Felkértük a zsűrit, válasszanak ki rendhagyó különdíjként négy társulatot, akiket felkérünk, hogy egy-egy tizenöt perces előadás keretében adjanak választ erre a kérdésre.”

A megnyitót a nagykikindai József Attila Színtársulat előadása követte, a *Bányavirág*, amit végignézve biztos állíthatom, hogy egy igazi, emberi, (a szó amatőr értelmében vett) profi, színházi élményekben, mosolyokban és könnyekben gazdag fesztivál áll előttünk.

Szerda Zsófia



Nagykikinda

Aki Budapestről Szeged érintésével lépi át a temesi vidék északnyugati határvonalát, a szeged-temesvári vasútvonalon az ősi Szőreg és a magyar királyság alapításánk idejéből nevezetes *Oroszlámos*, majd a hajdani kun telepek: *Valkán* és *Mokrin* (hajdan: Homokér) állomások mellett elhaladva *Nagy-Kikindára* érkezik, mely középpontja és hatósági székhelye volt a pár évvel ezelőtt megszüntetett kiváltságos délmagyarországi szerb kerületnek. A Mária Terézia által 1774-ben föllállított kerülethez tíz község tartozott: *Nagy-Kikinda*, *Mokrin*, *Keresztúr*, *Jozefova*, *Karlova*, *Basahid*, *Frányova*, *Melencze*, *Kumánd* és *Taras*. Ezek szerb lakosságának nagyobb tömege 1752–1753-ban népesíté be e

községeket, midőn a Tisza-marosi határvidék föloszlattatott. 1875-ben

a nagy-kikindai kerület Torontálme gyébe kebeleztetett és a lakosság a kincstári földeket magához váltotta. Azóta *Nagy-Kikinda* gyorsan emelkedik, épül és szépül, s vagyonossága mellett közművelődési és magyarosodási tekintetben is meglepő haladást mutat. Van hat osztályú magyar gymnasiuma, felső leányiskolája, stb. Szerb, német és magyar lakosságának száma jelenleg 19.845 lélek. A várost két részre

választja a befásított téres Nagy-Útca, melynek közepét a négyszög alakú főtér, a belváros leg szebb pontja foglalja el. Itt találjuk a templomokat, az állami és városi középületeket, a pénzintézeteket, vendéglőket és a legnagyobb kereskedéseket. A várost minden oldalról szőlők és gyümölcsös kertek veszik körül. Most épült föl a pályaház közelében a cs. és kir. huszárság díszes laktanyája, mely a tisztai pavillonokkal együtt idővel külön kis városrészt fog alkotni. Kikinda nagyon élénk gabonakereskedést folytat a környékkel, s malomipara a külföld számos piacát látja el nagy szállítmányokkal; népes vásárait pedig a bécsi és budapesti kereskedők is nagy számmal látogatják. Vidéke minden oldalról dúsan be van telepítve virágzó községekkel. Nyugat felé *Szaján* magyar, *Tisza-Hegyes* szerb és magyar, *Bocsár* német és szerb községek tornyai látszanak; keletről *Temesvár* irányában terül el a temesi vidék legtermékenyebb és leggazdagabb földje a múlt századi német telepések csinos falvaival. A mai Szöllös és Szent-Hubert falvak helyén állott a középkorban Hollósvár a *Hunyadiak*, és annak szomszédságában *Horogszeg*, Szilágyi Mihály lakóhelye.

Az Osztrák-Magyar Monarchia írásban és képen II. kötetéből, Budapest, 1891., 523.

A szöveget dr. Csömöre Zoltán válogatta



A kikindai művelődésről II. rész

Részletek a *Hatvan éve a magyar művelődés szolgálatában* kiadványból és Barát András *A magyar művelődés Kikindán c. könyvéből*

1945. május 27-én alakult meg a Kikindai Magyar Művelődési Közösség, azzal a céllal, hogy az itt élő magyarság körében a művelődés és oktatás különböző formáit valósítsa meg. A Közösség első elnöke Fa József, titkára pedig Balogh József tanító volt. A cél, mely a művelődési közösség előtt állt, sokszínű tevékenységre ösztönözte tagjait. Voltak itt népegyetemi előadások, írás-olvasási tanfolyamok és az elmaradhatatlan tarka műsorok, melyeket állami ünnepek alkalmával adtak elő az amatőrök.

A közösség 1949-ben átalakul művelődési egyesületté és a nagy magyar költő, József Attila nevét veszi fel. Ez év januárjában fogadta el a közgyűlés az egyesület első szabályzatát, mely szerint az egyesület feladata: a tudomány, irodalom és művészet terjesztése a magyarok körében, művelődési-oktatási munkások nevelése, a magyarok oktatási-művelődési életének egységes irányítása: a magyarok és más nemzetek együttműködésének feljesztése a művelődés terén, a testvériség-egység szellemében, a néphatalom segítése feladatának megvalósításában.

Mi sem természetesebb, hogy az egyesület életében először a színjátszó alosztály állt talpra, hisz ennek ebben az időszakban már tradíciója volt. A kikindaiak sorozatban nyerik meg a vajdasági magyar műkedvelők versenyét. A harmadik egymásutáni első díj után (1948-ban a *Remény*, 1949-ben a *Mélyek a gyökerek*, 1950-ben *Ezüstkazetta c. darabokkal*) így ír a Magyar Szó:

„A kikindai együttes elsősorban azzal tűnt ki, hogy a legkiegyensúlyozottabb volt. Nincsenek különleges kiváló képességű szereplői, de nincsenek lemaradók sem. A szereplők összeválogatása, bár igen sok szereplő van Golsworthy: *Ezüstkazetta c. darabjában*, nagyon gondosan történt. Maga az előadás talán nem volt több egy nagyon jó műkedvelő előadásnál, majdnem zökkenőmentes, mindvégig egyirányú, kiegyensúlyozott, [...] volt. A harmadik, befejező felvonás – még erősen műkedvelő szokás szerint – nem hatott olyan erővel, mint az előző felvonások jelenetei. De egy-két kevésbé élő figura (a képviselő, az ügyvéd stb.) kivételével valamennyi alakítás életes, meglevenítő hatásút, mély benyomást keltő volt. A darab

kiállítása és szerves egybefűzése is a másik kettő elé helyezte a kikindaiak előadását. S éppen ez a szerves egésszé kerekítés, ez a kiegyensúlyozottság indokolta meg azt a döntést, hogy a másik két együttes (szabadkai „Népkör”, becskereki „Petőfi”) egy-két talán kiválóbb teljesítményű alakítás mellett a kikindai együttes nyerte meg a versenyt.” (Magyar Szó 1950. április 4.)

Az egymásután befutó sikerek szükségessé tették a meglévő színházterem bővítését. A vezetőség 1950-ben közös megbeszélés alapján elkészítette a tervet... Az ünnepi megnyitó 1950. december 30-án történt egy műsoros est keretében, melyben a helyi erők mellett fellépett a majdani kultúregyesület énekkara is.

Az alosztály 1950–55. időszakban huszonhárom bemutatót, összesen 136 előadást tartott, körülbelül nyolcvanezer néző előtt. Az Egyesületnek hetvenkét színjátszója van ebben az időszakban. Az amatőr színjátszás ilyen magas szinten való művelése (ahol ezenkívül létezett még énekkar, tánc-csoport, népegyetem, könyvtár stb.) ékesen bizonyította, hogy a színjátszók már régen túllépték egy művelődési egyesület alosztályának fogalmát. Ennek következményeként 1955. február 1-jén alakuló közgyűlésen létrejött az Arany János Amatőr Színház. Ekkor még az Amatőr Színház egységes része volt az Egyesületnek. 1956 áprilisában az Arany János amatőr színház egyesül a városi amatőr színházzal, mely 1950-ben alakult azzal a céllal, hogy műsorán egyaránt szerepeljenek majd szerb és magyar nyelvű darabok. Nos, ez akkor nem történt meg, hanem csak néhány évvel később. A két színház fúziója után, ami a József Attilából megmaradt, az egyesült a Jovan Popović Kultúregyesülettel, így jött létre a Jedinstvo–Egység Művelődési Egyesület. A vezetőség fele magyar, fele szerb nemzetiségű volt, de szerb nyelven itt sohasem működött csoport, kivéve a táncosokat.



Bányavirág a faluban, avagy a községben

A nagykikindai József Attila Színjátszó csoport előadásának zsűrizése

Egy lendületes, hagyományörző és jó humorú előadással startolt ebben az évben a fesztivál, a nagykikindai társulat apait-anyait beleadott, hogy előadásuk méltó kezdése legyen az idei rendezvénynek. A nézők vastapssal, a zsűri pedig bátorító szavakkal jutalmazta a csapat teljesítményét és igyekezetét.

Király Sándor, a *Bányavirág* c. előadás rendezője a zsűrizés előtt elmesélte röviden, hogyan született ez a produkció, és miként jött létre a jelenlegi formáció.

Sándor hat évvel ezelőtt vette át a társulat vezetését mint amatőr rendező. A kezdetekben még hús színésszel dolgozott, ám mivel időközben sokan külföldre költöztek, ezért a végére csak két-három amatőr színész maradt. Ekkor találta ki,

hogy egyesíti Kisorosz színészcsapatát a nagykikindai amatőrökkel, hiszen Kisoroszon is működik egy ügyes amatőr színészgárda, amelynek a létszáma szintén fogyatkozik évről évre, ráadásul közel is van a két helység egymáshoz. A végeredmény, azaz a *Bányavirág* c. előadás is jól mutatja, hogy **Sándor** jól döntött, a csoport összeszokott, és fergetegeset alakítottak együtt a színpadon. A rendező azt is elárulta, hogy jövőre újabb tagokkal szeretné bővíteni a társulatot, hiszen többen is jelezték neki, hogy bejárnának akár a szomszédos faluból is a próbákra.

A *Bányavirág* szakmai értékelését **Táborosi Margaréta** kezdte el. **Margaréta** már látta a nagykikindai Egység Művelődési Egyesület tavalyi produkcióját is, kifejtette, hogy az idei szövegválasztás telitalálat volt. Ha jó a szöveg, az nagyban megkönnyíti a munkát, és egyetért **Sándorral**, a két társulat egyesülésével a csillagok összeálltak, nagyon erős lett a csapat. Az előadás működött, volt mondanivalója, vitte a nézőt magával. **Király Sándornak** sikerült nagyot alkotnia. **Margaréta** ezután kiemelt pár részletet, amit ha át- és újragondolnának a színészek, akkor még profibb lehetne az előadás. Példaként hozta elő, hogy a produkció elején megjelenik egy bicska, ami se akkor, se



később nincs megmagyarázva. Kérdés, kell-e akkor az ott. Egy tehenes mintájú alsógatya is szembetűnt neki a teregetőmadzagon lógva, de a rendező rögtön el is magyarázta, hogy az az alsónemű a kabalagatyája, huszonhárom éve viszi magával a fellépésekre, régebben fel is húzta, de mivel a gumi már nem szolgál, ezért most már csak kellékként használják az előadásaikban. **Margaréta** azt tanácsolta még a színészeknek, hogy amikor beszélnek a színpadon, a hangjuknak az utolsó széksorokig el kell hallatszódnia, ő többször nem értette, mit mondanak, jobban kell artikulálni. **Ilonka (Király Annamária)** rózsaszín kendőjének indulatos ledobását a földre céltalannak érzi, nem tudott a jelenettel azonosulni, de az azt követő almajáték nagyon tetszett neki. Problémás résznek tartja a „mattacgyilkosságot”, a játékmód ugyan jól lett ritmizálva, de túl gyorsan történt minden, a néző nem fogta fel, mi történik. Mindannyian azt hisszük, hogy leszúrták az öreget, közben később kiderül, hogy nem is halt meg. Annak a momentumnak sokkal komolyabbnak kell lennie. Ezzel ellentétben gyönyörűen átélt és megjelenített pillanat **Mihály** doktor, **Tombácz Imre** monológja. Abba a jelenetbe lett belesűrítve a darab komolysága, ezért szerinte még hangsúlyosabbá lehetett volna tenni. A furulyaszó nagyon szép átkötés volt két jelenet között, és frappáns megoldás volt, hogy a hangja egyre jobban erősödött. Gyönyörű jelenet volt a némajáték a lavórral, azért külön megdicsérte a színészeket, hihető volt, nem volt benne semmi mű. A székjátékot is kiemelte, szintén lenyűgözte **Margarétát**, még elnézte volna pár percig. Értékelése végén gratulációját fejezte ki az egész csapatnak.

Lőrinc Tímea egyetért zsűritársával, ha jó szöveget választ ki a rendező, fél siker már megvan. **Tímea** szerint is nagyon jól működött az előadás, színészileg is



helyén van. A jót szerinte sokkal könnyebb kritizálni, mint a rosszat, ezért felírt pár megjegyzést, hogy az előadás jó jelenetei még jobbak legyenek. Elmondta, hogy a produkció minden pillanatában nagyon fontos átgondolni, hogy a karakterek miért vannak fent a színpadon, van-e céljuk. Első észrevétele, hogy amikor **Iván (Lázár Ervin)** még az előadás elején kimondta, hogy az a vágya, hogy meghaljon az apja, abban a pillanatban a végtelenségig el



lehetett volna jutni, egészen a dühig, a méregig, lázadásig. **Tímea** azt is várta, hogy a kitergetett gatyák és pizzamaalsók lekerüljenek a madzagról, így nem értette, miért vannak ott. Amikor csak a hölgyek szerepeltek a színpadon, akkor több némajátékot is el tudott volna képzelni, nem mindig az a jó megoldás, ha csak szavakkal kommunikálunk. **Irma (Tóth Ramóna)** és **Ilonka (Király Annamária)** végig egy tempóban maradtak, és nem voltak egymásra jó hatással. Lehetett volna jobban fricskázni a másikat, de ők egyféleképp szűrőkálták egymást, és ettől nem fejlődtek a jelenetek. Kétszer is észrevette, hogy amikor a szomszéd **Illés (Budai József)** megjelent a porondon, akkor az a pillanat túl későn reagált az előző jelenetre. Ha Illés még a végszó előtt toppanna be be, gördülékenyebb lenne a történetmesélés. **Mihály** és **Ilonka** között is hamarabb el lehetett volna indítani a kacérkodást, az udvarlást. Ugyanakkor elmondta **Tímea**, hogy a rendező nagyon jól használta a humort, jó kis helyzetkomikumok alakultak ki. A sálledobást ő is feljegyezte magának, szerinte érzelmileg kellene jobban alátámasztani azt a jelenetet, és akkor máris érthető lenne. **Irma** játékánál szép momentumok születtek, csak egy kicsit sok volt a felesleges mozgás, amikor Iván felé próbált közeledni. Néha többet kommunikálna, ha csak állna a kosárral a kezében, és nem körözne vele fel-alá a színpadon. A haláljelenetnél ő is kiemelte, hogy valami nem működik, szerinte egy ajtó segítene abban, hogy a néző értse, mi történik. Ezen a ponton közbeszólt a rendező, hogy először úgy is volt, hogy használnak majd két ajtót, de aztán technikai okok miatt nem tudták megvalósítani. Ez a probléma őt is három hónapig foglalkoztatta. **Lőrincz Timea** azzal zárta az értékelését, hogy volt több kedvenc jelenete is az előadásban, például a macskás részt nagyon élvezte. Hozzáfűzte még, hogy amikor az orvos bejelent, hogy elmegy, azt érezte, hogy **Ilonkán** jobban kellene látszódnia a váagnak, hogy azt szeretné, maradjon. Ezen lehetne erősíteni. Az utolsó monológot nagyon megdicsérte, illetve a részegeskedős némajátékot és a székekkel barátkozós részt is.

A harmadik zsűritag, **Czajlik József**, mielőtt megosztotta volna az észrevételeit az egybegyűttekkel, elmesélte, hogy több színházi fesztiválon is részt vett már mint zsűri, de most először történik meg, hogy rögtön előadás után kell véleményt formálnia a látottakról. Szerinte az

élményeknek meg kell érnie, mint a tésztának. Mindezt félretéve természetesen nagyon örül, hogy itt lehet, tizennégy éve járt először erre. Emlékszik, vízum-problémái voltak a határon, és Kovács Frigyesék mentették ki a pácból. Székely Csaba darabjával ő is dolgozott már, a Bányavakságot dolgozták fel. Szerinte az a mű, amit a nagykikindai csapat dolgozott fel, még bravúrosabb írás, mint amivel ő találkozott. Elmondása szerint nagyon nehéz színészi Székely Csaba-darabot játszani, mert erős benne a realista színjátszásra való igény, és közben az a kísértés is ott van a színészen, hogy legyen a játékban kis üde felszabadultság is, amiben a humor ki tud pattanni. A szöveg végig azzal játszik, hogy a szörnyűségeket felüti egy poénnal, és a színészek ezt szokták eltúlozni. Az az erénye a nagykikindai átdolgozásnak, hogy nem erőltették azt, hogy átlendüljünk a mélységeken, és nem sajnálatják magukat a színészek. Amikor egy szereplő elkezd sajnálni magát, akkor megbicsaklik, és átvált a darab egy hétköznapi történeté, egy pillanat alatt szappanoperává válik. Ennek a színészcsapatnak kilencvenkilenc százalékban sikerült az önsajnálatot elkerülnie, a saját életükre rálátó, a saját kicsinyességüket bevalló embereket mutat be a színpadon. Ez dicséretes. Pedig elmondása szerint pont az amatőr színjátszók szokták elkövetni azt a hibát, hogy arra mennek rá, hogy minél szórakoztatóbb helyzeteket hozzanak létre, és a néző ne vessen. Az is érezhető volt József szerint, hogy van egy belső fonala a darabnak, ami szerint haladnak a szereplők, a jelenetek egységet alkotnak. Az előadásban teregetőmadzagon lóg a látszatvalóság. **Czajlik** szerint annak ellenére, hogy színészpróbáló darab a Bányavirág, nagyon odatették magukat a színészek, mindannyian megtalálták a saját Székely Csaba-értelmezésüket. Erős karakterek és erős előadás született.

Gazsó Orsolya



Ma a Találkozó színpadán

A tavalyi kevés szereplős előadás után ismét sok szereplővel és egy jól ismert történettel érkezik a Madách Amatőr Színház ma a szemlére. Kukoricza Jancsi és Iluska történetét még általános iskolában tanítják, de a jól ismert gyerekkori történetek rejtett tanulságait gyakran csak felnőttként értjük meg. A marások pedig visszafelé haladnak az időben, na, nem negatív értelemben. De vajon mi sül ki abból, ha tudjuk a végkifejletet, s az okokat kell megtalálni? Kiderül a Mara Amatőr Színház előadásából.

Április 6., péntek, 15.30, színházterem

Madách Amatőr Színház, Nagybecskerek

A nagybecskereki Madách Színház 1952-ben alakult. Székhelye a nagybecskereki színházban van, ahol előadásait is játssza. Az 1953–54-es színházi évadban bánáti hivatásos magyar színházként működött. Ennek megszűnését követően műkedvelő társulatként folytatja munkáját mind a mai napig. Az idén ünnepli fennállásának 65. évfordulóját. Évente két, illetve három bemutatót tart. Több elismerésben is részesült a társulat. 1963-ban az akkori Jugoszláviában a hvari amatőr színházak fesztiváljának első helyezettje. Ugyanebben az évben megkapja Nagybecskerek Város Felszabadulási díját. 1974-ben a Kultúra szikra-díjat, majd 1983-ban az akkori JSZSZK Elnökségének Ezüstcsillagos Érdemrendjét. A színház 60 éves jubileuma alkalmából a VMMSZ Aranyplakettjét vehette át.

A társulat eddigi díjai a Találkozóon:

2005 – Ferenczy Ibolya-díj **Kamrás Annamáriának** a Karinthy Frigyes *Nyissa ki a száját!* c. előadás legjobb női főszerepéért

2006 – Szilágyi László-díj a Madách Amatőr Színház Ifjúsági Pódiumából **Polyák Lászlónak** Szigligeti Ede *Liliomfi* c. drámájában nyújtott legjobb férfi főszerepért

2014 – Szántó Róbert-díj a legjobb színpadi beszédért az Ifjúsági Pódiumból **Csikos Dánielnek** az *Éjfél tájt* című előadásból

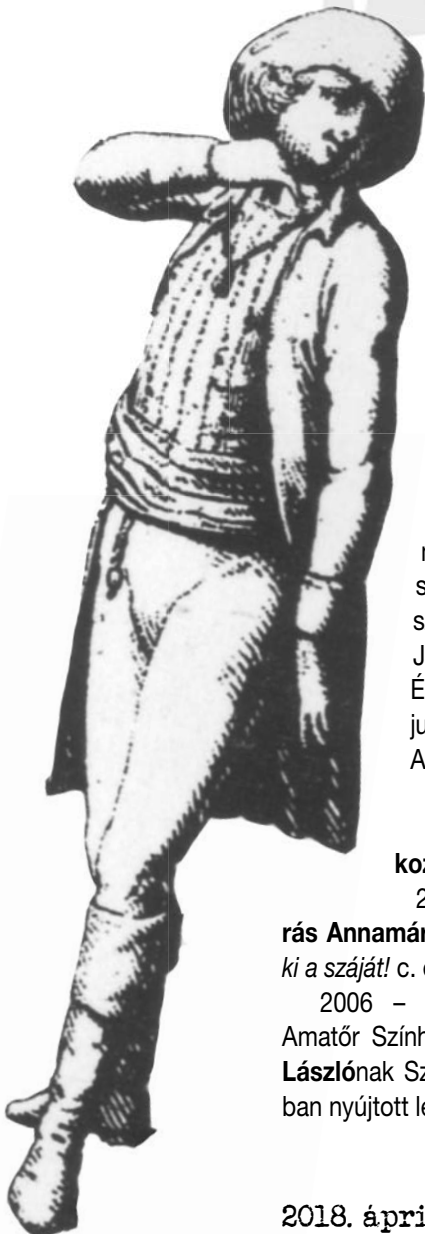
2016 – A legjobb férfi mellékszerep megformálásáért Nagy István-díjjal jutalmazták **Balázs Györgyöt**, a Madách Amatőr Színház tagját a *Szendrey Júlia* előadásban Trubeczkoy herceg szerepének megformálásáért.

A nagybecskereki Madách Amatőr Színház bemutatja:

Kacsóh Pongác–Bakonyi Károly–Heltai Jenő:
János vitéz (70')
Daljáték

Szereplők:

Kukoricza Jancsi – Váci Nándor
Iluska – Kamrás Annamária
A gonosz mostoha – Vučković Rózsika
Sztrázsameszter – Balázs György
Bagó – Váci Zsolt
A falú csósze – Balázs József
Gazda – Pósa Andrija
A francia király – Izelle Károly
A francia királykisasszony – Rontó Márta
Bartaló, udvari tudós – Jenovay Lajos
Udvari dámák – Dutina Vilma, Dudás Karolina
Tábornokok – Kelemen Imre, Kósa Zoltán
Huszárok – Márton Leonárd, Pósa Andrija, Farkas Rolland, Vučković Bojan
Leányok és tündérek – Mezei Mónika, Kamrás Szonja, Szabó Szintia, Kiss Gizella, Szabó Szimóna, Rontó Kata
Legények – Márton Leonárd, Farkas Rolland, Vučković Bojan, Rontó Máté



Rendezte: Venczel Valentin

Jelmeztervező: Venczel Valentina

Zenei munkatárs: Klemm Dávid

A dalokat betanították: Konrád Emma és Ron-tó Márta

Díszlet: Faragó Tibor és Lackó Róbert

Hangtechnikus: Lackó Róbert

Fénytechnikus: Faragó Tibor

Április 6., péntek, 19.00, színházterem

MARA Amatőr Színház, Topolya

A Mara első bemutatója 2002. június 5-én volt. Molière a *Kényeskedők* című darabját mutatták be Urbán András rendezésében. Azóta folyamatosan – tehát nem kampányszerűen – működik a társulat, ami azt jelenti, hogy évente egy-két előadást visznek színre. Rendszeresen részt vesznek a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozóján és anyaországi fesztiválokon is. Délvidék-szerte tájolnak. Klasszikus és kortárs szerzők műveit egyaránt játsszák.



A társulat eddigi díjai a Találkozózn:

2004 – Robert Thomas *Hét nő* című bűnügyi játékának hagyományos színreviteléért, melyet **Mess Attila** rendezett, Garai Béla-díjban részesítette a zsűri a topolyaiakat.

2006 – Tersánszky Józsi Jenő *Kakukk Marci* című előadásban nyújtott alakításáért **Vojtér Ilonka** érdemelte ki a legjobb női mellékszereplő díját.

2007 – Dušan Kovačević *Tiszteletkőr* című előadása Bambach Róbert-díjban részesült, ezen felül a legjobb női mellékszereplő díját **Vida Henrietta** kapta.

2008 – *Újjászületés* (Kiss József *Kincskeresők* című műve alapján) című előadásban a legszebb színpadi beszéd díját **Petrás Gizella** érdemelte ki Márta szerepéért.

2009 – Luigi Pirandello *Az ember, az állat és az erény* című előadásáért közönségdíjat érdemelt ki a csapat.

2010 – Háy János *A Senák* című előadásáért Bambach Róbert-díjat nyert el. Rendező: **Kálló Béla** és **Hajvert Ákos**.

2011 – Molnár Ferenc *Liliom* című előadásáért Pataki-díjat nyert el a Mara Amatőr Színház. Ugyanezen évben a legjobb női mellékszereplő díját **Vörös Emese** vihette haza Mari szerepéért. Rendező: **Szloboda Tibor**.

2012 – Molière *A fősvény* című előadásáért Pataki-díjban részesült, a legjobb férfi főszereplő díját **Bogárdi Zsolt** kapta Fecske megformálásáért, a legjobb női mellékszereplő díját pedig **Szabó Erika** vehette át Fruzsina megformálásáért. Rendező: Szloboda Tibor.

2015 – Pataki László-díj Tasnádi István *Finito, avagy a magyar zombi* című előadásáért, amelyet **Körmöci Petronella** rendezett.

2017 – Nagy István-díjjal jutalmazták **Sörfőző Károlyt**, a topolyai Mara Amatőr Színház tagját a *Paprikáscsirke* c. előadásban Forgács szerepének megformálásáért.

A topolyai Mara Amatőr Színház bemutatja:

Kerékgyártó István: *Rükverc* (100')

Dráma

Szereplők:

Vidra és más szerepekben –

Sörfőző Károly

Ifj. Vidra és más szerepekben

–Bogárdi Zsolt

Lecsós és más szerepekben

– Petrás Gizella

Usankás és más szerepekben –

Szabó Erika

Éva és más szerepekben –

Bata Rozália

Joli és más szerepekben –

Ejzler Evila

Százados és más szerepekben –

Benedek Miklós

Rendőr 1 és más szerepekben –

Bencsik Richárd

Rendőr 2 és más szerepekben –

Világos Róbert

Rendezte: Greguss Zalán

Zene: Bogárdi Zsolt

Technikai munkatárs: ifj. Turuc Andor

Smink: Turuc Roxana

16 éven aluliaknak nem ajánlott!



Holnap a Találkozó színpadán

Mit kezdjen az ember, ha tele van kérdéssel, és mit, ha kirúgták az állásából?

Fogós kérdések, melyekre a holnapi előadások kínálnak alternatívákat. A kupuszinaiai előadására buszt szerveznek Magyarcsenyéről! El tudják ezt képzelni? Ha fogadni kellene, biztosan arra tennék, hogy a sok fővel dolgozó társulat nagy valószínűséggel idén sem fog csalódást okozni. A zenés darabokkal jól bánnak, ez már több ízben is kiderült. Érdemes időben érkezni! De az adai csoportot is kíváncsian várjuk, hiszen két fiatal középiskolás csatlakozott a csapathoz. Bár számukra sem új a színpad, hiszen több ízben szerepeltek már színdarabban.

Április 7., szombat, 16.00, színházterem

Adai Színtársulat és Kulturális Egyesület,
Adai Színtársulat, Ada

P.S. (50')

Színpadi játék

Rendezte: Máriás Endre

Az előadásról: Az Adai Színtársulat legújabb előadásának alkotói azt szerették volna, ha olyan produkció születik, amely a csoport tagjairól szól, nemcsak a saját korosztályuknak közvetítve fontos üzeneteket, hanem mindenkinek, aki nyitott a fiatalok mindennapjait meghatározó kérdések iránt. A P. S. című előadás középpontjában tehát maguk



a fiatalok, valamint az őket érintő és a mindennapjaikat leginkább meghatározó problémák állnak, mint amilyenek például a különféle lelki traumák és azok feldolgozásának lehetőségei, a perspektívanéklüliség, a tolerancia vagy az elfogadás kérdésköre. Az előadás létrejöttét megelőző többlépcsős munkafolyamat során a fiatalok olyan mélyre ástak a saját lelkükben, amilyen mélységekig csak ritkán van lehetőségük eljutni, éppen ezért abban bíznak, hogy a humoros momentumokkal átszótt, személyes hangvételű előadás a nézők tetszését is elnyeri majd, és a közönség soraiban helyet foglalók is fel-lelhetik benne a saját élményvilágukból fakadó létbizonytalanság líraiságát.



Április 7., szombat, 19.00, színházterem
 Petőfi Sándor Művelődési Egyesület, Sturcz
 József színjátszó csoport, Kupuszina

Szüle Mihály: *Egy bolond százat csinál* (120')

Zenes bohózat két felvonásban

Rendezte: Molnár József

Az előadásról: Mihez kezdjen két ember, ha kirúgták az állásából? Ha az egyik szerencsétlenül járt „dolgozó” történetesen főpincér, a másik meg zongorista, akkor az a legjobb, ha mindketten beülnek – most már „vendéggént” – ugyanabba a mulatóba, ahol ezidáig dolgoztak. Dömötör, a főpincér még álszakállat is ragaszt. A bonyodalom valójában ott kezdődik, amikor kiderül, hogy ezzel a szép, nagy szakállal megszólalásig hasonlít Suarezre, a világhírű oroszlánvadászra. A két férfi bosszút esküszik, majd nem sokkal később visszatér: Dömötör, mint Suarez gróf, a híres oroszlánvadász, a zenész meg egy ismert halbiológus hasonmásaként. Érkezik két csinos amerikai sportoló lány is, akik milliomoscsmetének adják ki magukat, hogy könnyebben tudjanak férjet fogni. A két férfi és a két lány természetesen találkozik, és ezzel a bonyodalmak csak még tovább fokozódnak – és mint minden vígjáték, ez is nagy happy enddel végződik.



Velünk történt...

A topolyai Mara Amatőr Színház tavaly ünnepelte fennállásának tizenötödik évfordulóját. Ezen időszak alatt természetesen számos megmosolyogtató, anekdotaszerű esemény történt a társulattal. Ezek egy része az első pillanatban dühítőnek tűnt, azonban idővel átalakult, és ma már mindenki jókat kacag a törtéteken.

Egy színház számára rendkívül fontosak a kellékek. Azonban olykor-olykor az is megtörténik, hogy az adott kelléket nem találjuk, és a felmerülő problémára persze az utolsó pillanatban kell megoldást találnunk. Történt egyszer, hogy egyik színészünknek öngyilkosságot kellett elkövetnie a színpadon. Az eredeti elképzelés az volt, hogy egy nagykestűt dő magába. Igen ám, csak a kés a pakolás során valahova elkeveredett. Színészünk nem esett pánikba, talált egy botot, és azzal igyekezett elvégezni a feladatát. A botot azonban nem tekinthetjük komoly szűrőfegyvernek, ezért színészünk úgy döntött, hogy a hitelesség kedvéért inkább néhányszor fejbe vágja magát. Nem kímélte a homlokát...

Korábban Topolyán tíz évig (1949 és 1959 között) létezett a Járásai Magyar Népszínház, melyet szintársulatunk névadója, Dimitrijevic Mara vezetett. Ebben a történetben most az van a hangsúly, hogy tíz évig tudott dolgozni az akkori társulat. Ezért mi, a Mara Amatőr Színház tagjai, már előre féltünk a tizedik évadunktól. Arra törekedtünk, hogy a társulatnak azt az előre balszerencsésnek gondolt évet „túl kell élnie”. Amennyire tartottunk tőle, annyira pechesre is sikerült, de azóta is működünk! Ebben az időszakban történt, sok egyéb balszerencse mellett, hogy egy kölcsönbe kapott, értékes, antik babakocsi is szerepelt a kellékeink között. Útban éppen a szemlére, amit abban az évben Tordán tartottak, hogyan hogyan nem, sikerült elveszítenünk a kocsit. Csak a kipakolásnál vettük észre a hiányt. A házigazdák gyorsan kerítették nekünk egy másik babakocsit, és azzal játszottuk le az előadást. Hazafelé menet pedig végig az utat pásztáztuk, és szerencsére a babakocsi az út mellett várt ránk...

Bajszai vendégszerepléseinkhez több nem mindennapi kalandunk fűződik. Történt egyszer, hogy fény- és hangtechnikusunk munkája részeként be akarta kapcsolni az elektromos rendszert. Igen ám, de a villanykapcsoló helyett a riasztót nyomta meg. A bajszai tűzoltók azonnal ugrottak, és már a topolyaiak is indultak volna. Telefonon hívtuk őket, hogy nyugalom, csak mi vagyunk... A bajszaiaknak egyébként a mai napig tartozunk egy végjátékkal. Egy ízben a helybeli Etno-ház udvarán lévő szabadtéri színpadon játszottunk. Már csak néhány perc hiányzott az előadás végétől, amikor egyik pillanatról a másikra, hatalmas szél kerekedett, jött a vihar. Mindannyian a díszletek után kaptunk, a kellékeket próbáltuk egybegyűjteni, a darab vége pedig elmaradt. A bajszaiak azóta sem tudják, hogyan is végződött a történet.

E néhány rövid történet természetesen csak ízelítő, hisz mesélhetnénk arról is, hogy milyen az, ha a színész elfelejt bemenni a jelenetébe, vagy ha korábban bemegy, de időnként a kis települések eldugott művelődési otthonainak megtalálása sem egyszerű feladat.

A marások



Letonai Andrea VIII2 Fejős Klára Á.I.

A színház és én

Sajnos manapság az emberek körében, de főleg a fiataloknál a színházba járás nem tartozik a menő dolgok közé.

Én még egész kisgyerek koromban kezdtem el színházba járni. Még csak féléves voltam, amikor először ültem végig egy előadásra. A darabra, bevalom, nem igazán emlékszem, a lényeg, hogy sosem lehet elég korán kezdeni.

Azután óvodás koromban saját magam is szereplővé váltam. Igaz, csak az óvoda termében, a szülők előtt, de jó volt a színészkedés, valaki más bőrébe bújni, valaki más lenni. A legjobb színházi élményem mégis az volt, mikor én alakítottam Bendegúzt az *Indul a bakterház* című darabban. Hónapokig készülődtünk, de a bemutató napján mégis nagyon izgultunk. Mindent beleadtunk, és megérte. Az előadás végén a vastaps és a gratulációk azok, melyek igazán büszkévé tesznek minket. Hiszen ez egy olyan műfaj, amelynél nem lehet visszaporgetni a látottakat, nem lehet kívágni a nem sikerült „képkockákat”. Viszont lehet rögtönözni, sügni és néha tévedni is. Ezekről a dolgokról lesz a darab emberi, egyedi és megismételhetetlen.

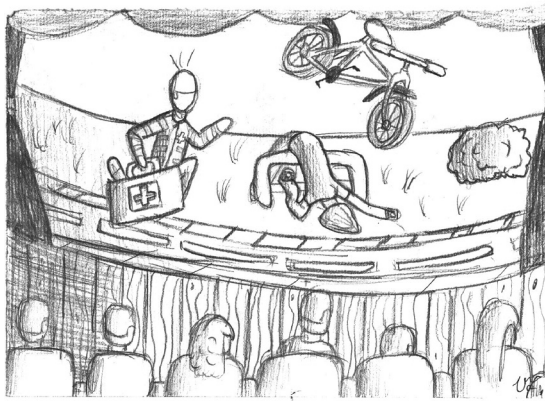
Nekem minden alkalom a színházban egy nagy élmény, mert a hatalmas bársonyfűgöny egy másik világot nyit meg, mikor felemelkedik, és zár le, mikor leereszkedik.

Végül csak azt szeretném még hozzátenni, hogy a tévé, a számítógépek és a táblagépek korában ne feledkezzünk meg a színházakról sem, mert a színházat a színészek és a közönség együtt teszik egyedivé.

Novák Martin VII/2, Fejős Klára Általános Iskola



Csányi Timea VI/5 Szent Száva Á.I. Kikinda



Francuszkó Viktor4 VII/2 Fejős Klára Á.I.

„Itt születtem én,
ezen a tájon”

Nagykikindán születtem, és itt is élek. Ez egy kis város, de sok minden szép és rendkívüli van benne. Nekem a város központja tetszik a legjobban, mert mindig tiszta és rendezett. Szép virágokat ültetnek az évszaknak megfelelően.

A főtéren laknak a fülesbaglyok, amelyek ismertté tették városunkat egész Európában. Itt szoktam sétálni, fagyaltozni vagy kukoricát enni.

Az iskolám is a főtéren néz. Gyalog járok az iskolába, ilyenkor végigmegyek a téren. Iskolámhoz közel áll egy szobrokkal díszített szökőkút, a baglyok pedig az iskola előtti fákon tanyáznak.

Sokféle rendezvényt tartanak a városomban. Legismertebb a töknapok. Ilyenkor a környező országokból is jönnek látogatók.

Nagykikinda körül több nevezetesség is van. Itt élnek a ritka túzok madarak. Van egy őskori temetkezési hely, úgy hívják, hogy Kingya. Én is voltam már ott. Ez egy nagy domb.

Nekem tetszik a városom, szeretném, ha mindig ilyen szép és érdekes maradna.

Sattler Benjamin V/2
Fejős Klára Általános Iskola



A XXIII. Találkozó szakmai zsűrije

Lőrinc Tímea

2009-ben nyert felvételt az Újvidéki Művészeti Akadémia színész szakára. 2014. október elsejétől a Zentai Magyar Kamaraszínház tagja. Előadásai közül a legkiemelkedőbbnek a Mezei Kinga által rendezett *Május van, Tisztelt úr!* című előadást, s az Oláh Tamás által rendezett monodramáját, a *Hullámtörést* tartja. Az előbbiért 2016-ban Pataki gyűri díjra jelölték, az utóbbiért viszont 2017-ben neki is ítelték ezt a díjat. Munkás évei színészként a kísérletezésről szólnak. Kipróbálta már a drámaírást, forgatott filmet Goreti Péterrel, részt vett a *Csonka délibáb* című tévéfilmben, kétszer jelentkezett a Versünnep versenyére, ahol először különdíjas lett Terék Anna

Kunigunda útjával, másodszer pedig sikerült hazahoznia a fődíjat Sziveri János *Társastervezésével*. Belekóstolt a rendezés világába is. 2014-ben öt tehetséges középiskolás fiatallal létrehozták a Zsebtársulatot, melynek első produkciója a *Föld nélkül*, második pedig a *Prométheusz light* volt. E két előadással Vajdaságban és Magyarországon egyaránt több versenyt is megnyertek, melyek rendezői és színészdíjakkal is jártak. Rendezett a zentai diákszínhátszók idősebb csoportjának is. 2016 és 2017 nyarán Hajvert Ákos megkérte, a Szép Szó tábor keretein belül foglalkozzon egy héten át általános iskolásokkal. „Szeretném és szeretem a fiatalokat egyengetni a színház világában, és a tőlem telhető legjobb módon segíteni őket a fejlődésben, nevelni őket toleranciára, találékonyságra, kreativitásra és legfőképpen alázatra. Egyik tanárom egyszer azt mondta: a színház nem kiszolgálja, hanem szolgálja a nézőt. Ezzel a kijelentéssel indultam neki ennek a pályának. Tapasztalataim, élményeim, érzelmeim segítségével szeretnék a színpadon olyan világok megteremtéséhez hozzájárulni, amelyek az én, és az emberek javára vannak, gondolataik átforgalmazására, érzelmi életük gazdagítására. Nevelő, változtató, de mindenféleképp szolgáló hatásúak.”



Czajlik József

1975. június 1-jén született Dunaszerdahelyen. Színházi rendező, színész. A kassai magyar tanítási nyelvű ipariszkolában érettségizett 1993-ban. Ezt követően a *Kassai Thália Színház*, majd 1994–1995-ben a *Komáromi Jókai Színház*, 1995–1997-ben ismét a Thália tagja lett. 1997–2002 között rendezést tanult Pozsonyban, majd a budapesti Bárka Színház főrendezője lett. A Komáromi Jókai Színház-beli Amadeus-rendezése 2001-ben a kisvárdai Határon Túli Magyar Színházi Fesztiválon fődíjat, a budapesti Országos Stúdiószínházi Fesztiválon rendezői különdíjat kapott. Az Amadeusból tévéfilmet is rendezett. 2007-ben Gál Tamással Epopteia néven színházi műhelyt alapított. Jelenleg a Kassai Thália Színház igazgatója.



Táborosi Margaréta

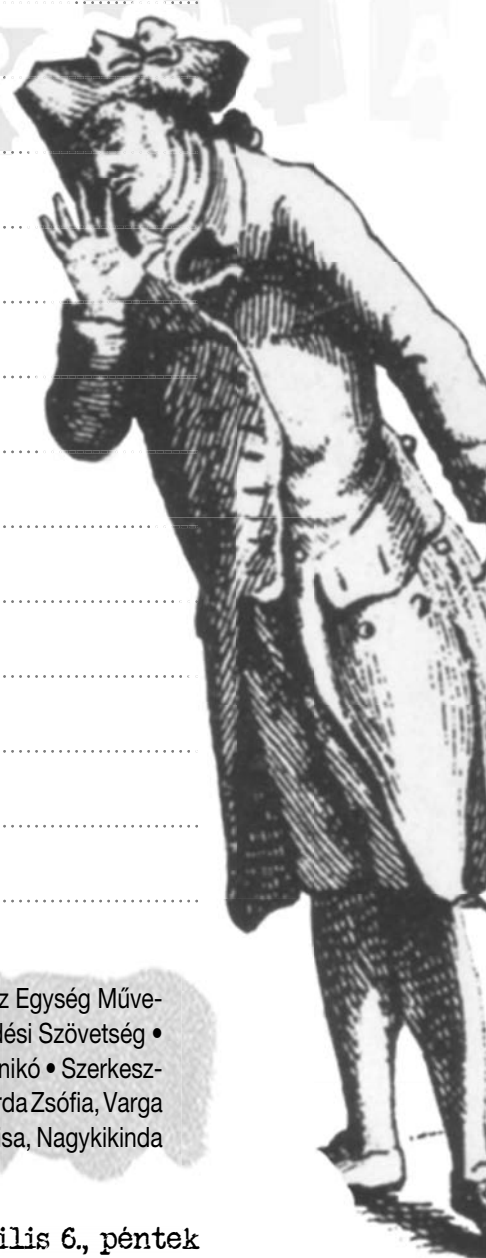
A vajdasági Zenta városában született, és itt hatott rá meghatározóan a Tisza menti település kultúra- és színházszeretete. Az Újvidéki Művészeti Akadémia elvégzése után majd két évadon keresztül dolgozott az Újvidéki Színház társulatában.

Budapesten a Színház- és Filmművészeti Egyetem rendező-koreográfus szakán első generációsként végzett 2014-ben, azóta Hernyák György tanársegédjeként dolgozik a Művészeti Akadémián, így továbbadva megszerzett tudását a következő generációk színészeinek. Rendezéseit többször ihlették vajdasági írók, és szülőhelyének specifikus identitása: *Tavaszi Hős kis ibolyák* (Domonkos István írásai alapján) az Újvidéki Színház és a Művészeti Akadémia produkciója, *Az ember komédiája* (Sziveri János élete és versei alapján) a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház előadása, Terék Annától a *Vajdasági lakodalom*, a szabadkai Népszínház előadása. Rendezett operettet, Békeffi István – Kellér Dezső – Kálmán Imre Csárdáskirálynő c. művét az Újvidéki Színházban, és fesztivál megnyitókát (2014-ben a Nomus, majd 2017-ben az Exit – Summer of love megnyitóját) is. Részt vett nemzetközi szakmai programokon: Orléansban (Franciaország) Nagy József Jelszínházában és Yokohamában (Japán) Performing Arts Meeting in Yokohama – TPAM nemzetközi tánc- és performansz fesztiválon. Munkáira a megszokott színházi sablonok felbontása, és a folyamatos rákérdezés jellemző.



A TALÁLKOZÓ SÚGÓ
NEM
TRÉFAMESTER

Handwriting practice lines consisting of multiple horizontal dotted lines.



Impresszum

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXIII. Találkozójának színlapja • Kiadja az Egység Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség • A fedőlapot Pál Anikó tervezte Bicskei Anikó munkája nyomán • Tördelő-szerkesztő: Pál Anikó • Szerkesztette: Virág Kiss Anita • Munkatársak: Gázsó Orsolya, Raffai Telečki Ágnes, Sutus Áron, Szerda Zsófia, Varga Tamás • A rendezvény megőrkítéséért felel: Gázsó Orsolya és Szerda Zsófia • 2018. április, Nagykikinda